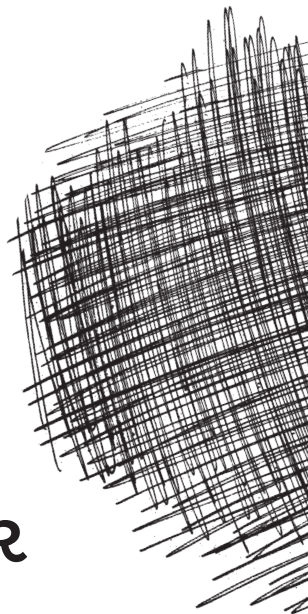

Koczor Tamás

Ráérős történetek

LUTHER
KIADÓ

Budapest, 2021

Szerkesztette
Boda Zsuzsa

Minden jog fenntartva. Bármilyen másolás, sokszorosítás,
illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás
a kiadó előzetes írásbeli engedélyéhez van kötve.

© Luther Kiadó, 2021

© Koczor Tamás, 2021

Illusztrációk © Molnárné Müller Ilona, 2021

Előszó

Koczor Tamás közismerten jól adja elő történeteit. Pezsgő tempójú „félnőtt-”korunkban többször megesett, hogy valamely ifjúsági találkozó ebédjén irigykedve hallgattuk, mekkorát és mennyit nevet a szomszéd asztal, ahol Tamás ül, beszél. Pedig ő csak sztorizott. Csupa vele történt esetet mesélt. Kiválasztott talán ő, hogy mindig ilyen különlegességet él át? – kérdeztük egymástól. – Vagy csak jól tudja utólag tálni? Azt hiszem, ez utóbbiról volt szó: ő az eredetiségre érzékenyen élte át az eseményt, s így adta át nekünk – hadd nevéssünk azon –, *ami mindenkivel megtörténhet.*

Tamás iskolalelkész is, köztudottan jól prédikál. Később a gimnáziumban – sokat átélt felnőttek lettünk – évekig hallgathattam igehirdetéseit az orgona mellől. Alapos, megélt gondolatok, ütős példák, filmek, novellák villódzása úgy, hogy közben minden az ige érthetőségét szolgálja. Kántorként a karzatról szinte érzékelhető, ahogy a diákok előtt becsukódnak a titkon olvasott tankönyvek, és kialusznak a telefonképernyők a felébredő figyelemtől. S az igehirdetés végén gyakran elhangzik egy-egy olyan zárómondat, amely miatt teljes csend ül a templomra: a jó

hírré rácsodálkozó fiatalok teljes csendje. Amit ő ajándékba kapott, lelkében átszűrte, *azt mindenki megérthette.*

Tamás mostani írásai jól megírt pillanatképek. Nem sztorik, nem igehirdetések. Olyan esetek, amelyeket átélt, de legalábbis szemtanújuk volt. Egy-egy írás végén nevet-hetünk, de még többször az a bizonyos csend vesz majd körül. Megállunk, elgondolkodunk, egy darabig még az életben vagy a hitben eligazító tanulságot keressük. Mégis talán úgy a legjobb, ha elfogadjuk, nem kell, hogy minden sztori példázattá váljék, hanem a maguk egyediségében találhatnak helyet eszünkben-szívünkben, *hogy mindenki gazdagodjék.*

Bence Gábor
kántor

áérős történetek

– Állj! Állj!

Az ember hosszú, kopott kabátban áll az utca közepén. Pontosabban az úttest közepén. Fején kalap, hátán hátizsák. Elállja az utamat. Lassítok a biciklimmel. Most tényleg le kell szállnom?! Mi történt? A férfi magasra emelt tenyérrel kiáltozik:

– Állj! Állj!

Egyre többen figyelnek fel rá. Nem túl forgalmas a kereszteződés, de azért vannak egy páran, most mindenki a hosszú kabátost nézi, és engem, aki kénytelenségből megállok. Pénzt kér? Lehet. Vagy történt valami az úton, ami miatt nem mehetek tovább? Autó sehol, én vagyok egyedül járművel, a kerékpárommal. Veszély nem látszik.

Az ember elhallgat. Már nem kiáltozik, lassan a kezét is leereszti. Nem kér pénzt. Csak néz rám. Nem szól semmit, ennyi volt a mondandója. Aztán fogja magát, és elmegy. A járókelők nevetnek. Én állok, nézek utána, ahogy eltűnik a sarkon.

Ki volt ez? Egy városi őrült? Egy próféta? Vagy egy angyal? Felkapok a biciklire. Óvatosan továbbhajtok.

Rohanva érem el a trolit. Zuhog az eső. Kevesen utaznak. A járvány nem kedvez a tömegközlekedésnek. Indulunk. Könyvet veszek elő, hagyom magam elvarázsolni. Aztán arra leszek figyelmes, hogy állunk. Nem megáll a trolink, hanem már vagy öt perce egy helyben rostokolunk. Az teszi gyanússá a helyzetet, hogy a fiatal pár mögöttem előreszól a vezetőnek, hogy ők leszállnának, aki ki is nyitja nekik az ajtót. Ők a tapasztaltak. Mások is felkelnek, alig maradunk egy páran. Az történik ugyanis, hogy a parkoló autók annyira elállják az utat, hogy a nagy testű jármű nem fér el közöttük. Megálltunk, és várunk, hátha valaki elenged.

Elhatározom, hogy nem szállok le. Nem kell nagyon sietnem, zuhog az eső, és érdekel, hogy mi lesz ebből. Mások is maradnak. Egy kopott ruhás ember alszik a jobb oldalon. Egy fáradt háziasszony nagy csomagokkal áll a peronon. Egy nagyapa könyvből mesél az unokájának. Ketten-hárman ülnek még itt-ott, ők is maradnak.

Megérkezik a szakember. Narancssárga, vízhatlan esőkabátjában a troli elé áll, és centiről centire diktálja, hogy mit tegyen a sofőr. A jármű teste kínlódva rángatózik fel-le, nincs átmenet a sebességfokozatok között. A vezető és az irányító jól dolgoznak együtt, látszik, hogy nem először csinálják.

Utastársaimra nézek, és hirtelen elkap a beavattatás érzése. Az itt ülők ráérősek. Olyan ritka ez! Nem sietnek sehová. Készek hagyni, hogy a város közlekedése ellopjon tőlük néhány percet, ami talán éppen arra van, hogy egy

kicsit figyeljenek, meséljenek, gondolkozzanak, legyenek. Most én is közéjük tartozónak tudhatom magam. Nem rohanok, elfelejtek minden határidőt, kényszert, elvárást. Csak nézem a trolivezető és a navigátor összehangolt küzdelmét. Gyönyörködöm a piszkos esőben. Megtisztelve érzem magam. Ráérős vagyok.